Dissabte 29 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 13,1-9): I per aquest mateix temps, (...) [Jesús] els proposava aquesta paràbola: «Un tenia una figuera en la seva vinya, i anà a buscar-hi fruit, i no n'hi trobà. I digué al vinyater: "Mira que són tres anys que busco fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo: talla-la. Per què, a més, ha d'esgotar la terra?". Però ell, responent, li digué: "Senyor, deixa-la encara aquest any, fins que hi hauré cavat entorn i hi hauré tirat fem, per si dona fruit en endavant, i si no, la tallaràs"».

Déu ens crida al progrés

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, la "Paràbola de la figuera" suggereix que el progrés —en la seva font i en la seva essència— és un designi diví. Dir que el desenvolupament és vocació comporta reconèixer que aquest neix d'una crida transcendent i que és incapaç de donar-se el seu darrer significat per si mateix. Déu és el garant del vertader desenvolupament de l'home pel fet que, havent-lo creat segons la seva imatge, funda també la seva dignitat transcendent i alimenta el seu anhel constitutiu de "ser més".

Si l'home fos fruit només de l'atzar o de la necessitat, i no tingués una naturalesa destinada a elevar-se vers una vida sobrenatural, podria parlar-se d'increment o d'evolució, però no de desenvolupament. Sens un horitzó de vida eterna, el progrés humà en aquest món resta sense aliment. Sens Ell, o es nega el desenvolupament, o se'l deixa únicament en mans de l'home, que cedeix a la presumpció de l'auto-salvació i acaba per promoure un desenvolupament deshumanitzat.

—Senyor, allibereu-nos del flagell del "súper-desenvolupament" promogut amb "sub-desenvolupament moral".